

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. január 1.
(újév napja)**

Horváth Géza

KITARTÁSSAL FUSSUK MEG...

Lekció: 1Korinthus 9,24-27

Alapige: Zsidók 12,1-2

Félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőteret. Nézzünk a hit elkezdőjére és bevégzőjére, Jézusra.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Édesatyánk, hogy ezen az istentiszteleten is előtted állhatunk ennek az esztendőnek az első napján. Magasztaljuk jóságodat, irgalmadat, kegyelmességedet. Köszönjük, hogy meg engedted érnünk ezt a napot, pedig oly sokan elaludtak, szálltak a temetőbe a múlt esztendőben, kik nálunk jobbak voltak — énekeljük az óévi énekben —, bennünket pedig, Atyánk, eddig takargattál, s ez új esztendőt derítvén ránk, erre eljuttattál.

Köszönjük, Urunk, ha az elmúlt évet és annak végét is előtted való csendes hálaadásban és imádságban tölthettük. Köszönjük, ha az ígén keresztül megszólítható bennünket, mert olyan állapotban voltunk, vagy hoztál bennünket. Köszönjük, ha konkrétan beszéltél velünk: mi az, amit el kell hagynunk, le kell tennünk, le kell vetköznünk, és mi az, amit fel kell öltöznünk ahhoz, hogy teljes tetszésedre tudjunk járni, élni ebben az új évben is.

Magasztalunk, hogy ennek az egész teremtett világnak a sorsa, élete a te kezében van, Urunk. Magasztalunk gondviselő szeretetedért, amellyel gondot viseltél a legkisebb teremtménytől kezdve ránk is, Urunk, az emberre, akibe lelket és értelmet is adtál, és megadtad neki azt a nagy kiváltságot, azt a nagy lehetőséget, hogy téged kereshet, veled kommunikálhat, és nem is akárhogy beszélhet veled, hanem úgy szólíthatunk meg: mi Atyánk!

Köszönjük, hogy megszólíthatunk ezen a mai alkalmon is, de kérünk, hogy te szólíts meg bennünket, Urunk. Te szólj hozzánk, beszélj a szívünkre, te adj nekünk újévi ígéket, amellyel menni, harcolni, futni tudunk.

Kérünk, Szentlelked által végy körül bennünket, szenteld meg szívünket.

Ámen.

Igehirdetés

Isten végtelen nagy kegyelméből nemcsak egy új napot, hanem egy új esztendő is elkezdhattünk, és ilyenkor mindig olyan ígét kérünk Urunktól a gyülekezet közösségébe, amely nemcsak mára, vagy az elkövetkezendő napokra nézve lelki táplálék és erőforrás a számunkra, hanem egész évünkben elkísér bennünket.

Én is így készültem az előző napokban és csendesedtem el az Úr előtt, hogy olyan ígét adjon nekünk, amelyet könnyen meg lehet tanulni, szívünk hústáblájára felírhatja az Ó Lelke, amely eszünkbe juthat ennek az esztendőnek a 365 napján, és egy-egy olyan szorult helyzetben nekünk továbbvivő erő lehet.

Hálás volt a szívem, amikor többen a mögöttünk levő évnek a napjaiban visszaemlékeztünk a tavaly január 1-i ígére, hogy „előttetek megy...” Milyen jó, hogy Jézus Krisztus előttünk megy, mert sokszor vettünk ebből erőt, bátorítást. Szeretettel kívánom a gyülekezetnek, hogy ennek az esztendőnek az első napján is legyen ez olyan ige, amely meghatározza ezt az esztendőnket. Elismétlem megint: „Félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőteret, nézzünk a hit szerzőjére és bevégzőjére, Jézusra.”

Csodálatos program lehet ez a számunkra, ha valóban komolyan vesszük, elhisszük és e szerint fogunk cselekedni. Az Úrnak ígéje alapján hat üzenetét szeretném hirdetni, amely számunkra személyes üzenetté válhat.

Az első, hogy „az előttünk levő küzdőteret” nézzük meg, hogy mi az és milyen az. „Kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőteret...” — tulajdonképpen a Bibliában ezt a kifejezést, hogy „előttünk levő küzdőtér” úgy is lehet fordítani, hogy a számunkra kiszabott küzdőtér.

Ebben nagy evangéliumot, nagy biztatást láttam a magam életére nézve is, meg a gyülekezeti életre nézve is. Tudniillik olyan küzdőtér van előttünk, amelyet nem akárki szabott ki a számunkra és nem akárki tett elénk, hanem a mi örökkévaló Istenünk.

Jó ezt látni, és ennek az évnek úgy nekimenni, amelynek nem tudjuk, mit hoznak a napjai, mi fog bennünket érni. Nem tudjuk, hogyan fogjuk majd lezárni ennek az évnek a végét akár családi vonatkozásban, akár valamilyen külső körülményünkben, személyes életünkben. De jó azt tudni, hogy előttünk olyan küzdőtér van, amit valaki kiszabott nekünk, valaki elénk tett, sőt valaki erre a küzdőtérre, erre a versenypályára — ahogy a Biblia mondja —, ráteszi a lábunkat. Tehát olyan küzdőtér van előttünk, amit nem mi határoztunk meg, amit nem az ellenségeink tesznek elénk, és nem a mi jóakaróink készítenek a számunkra, hanem olyan küzdőtér és versenypálya van előttünk, amit a mi Urunk készít el nekünk.

Azt mondja Isten ígéje: igen, a hívó élet hasonló az ilyen versenypályához. A hívó ember versenypályán, küzdőtéren van. Kérdezhetné valaki: a hitetlen nincs? De az is. Az is küzdőpályán, versenypályán van, csak ő egy másik pályán fut. Úgy, ahogy egymás mellett fut a keskeny és a széles út is. Valakik a keskeny úton járnak, valakik a széles úton mennek. Így van az életünkben is. Valaki hívó létére az Istentől neki szabott versenypályán megy és akar menni, a másik ember pedig egy olyan küzdőtéren és versenypályán halad, ahol szintén kemény harcok vannak, nehéz előrejutni, menni, ahol könyökölni, verekedni kell, ahol más szabá-

lyok érvényesek, és legfőképpen, ami a két versenypálya közti legnagyobb különbség: más a cél.

Amikor Jézus Krisztus a keskeny és széles útról beszél, azt mondja nekünk: nézzétek meg, hova vezet, mi annak a vége. Jó, amikor az ember élvezi a széles út adta előnyöket (nem olyan rossz ez, mondta valaki), de hova vezet? A Biblia szerint „van olyan út, amely helyesnek látszik az ember szemében, de a vége a halálnak útja.”

Több ige beszél arról, hogy amikor a hívő ember versenypályán van és fut, célba szeretne érni. És itt a lényeg a cél. Minden azért történik. Azért van a sok lemondás, a sok edzés, a sok túrés. Azért van a sok áldozathozatal, hogy valaki beérjen a célba, és győztes legyen. Ebben az új esztendőben azt kívánom, hogy nekünk legyen a cél a szemünk előtt: Uram, szeretnék győztes lenni. Tudjuk, hogy győztes leszek, csak te légy, Uram, velem. „Csak a célra nézzen arcom, mely felé törek. Jézus, támogass a harcban, hogyha gyengülök.” — ahogy egy énekünk mondja.

Az a döntő, hogy azon a versenypályán mehet az életünk, ha ugyan a hívő élet versenypályáján vagyunk, amit Isten tett elénk, és aminek megmondja a célját. „Elérvén hitetek célját, a lélek üdvösségét.” Nem kisebb a cél, mint az üdvösség, mint a mennyei hon, amiről a 455. énekünk olyan szépen szól. Ebben az énekben olyan szép a cél: „hol várnak, mind a szentek, s az Atyánál pihentek, megfáradt gyermekek”, akik már előrementek a mennyei hazába. Van egy cél, ahova el kell, hogy érjek. Adja meg az Úr, hogy ebben az esztendőben is e felé a cél felé menjünk. Ez a cél legyen a szemünk előtt. Nem kisebb cél, hanem hogy bejutni, közelebb jutni a mennyei hazához, a mennyei Jeruzsálemhez, amit Isten készített az Őt szeretőknek.

Mennyire mások a szabályok a két pályán! A hívő olyan versenypályán futhat, amelyiken a legfőbb szabály Isten ígéjének a komolyan vétele, Isten vezetése. Amit úgy mond a zsoltáros: „lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága.” Hogy tudnék futni, ha nem ismerem a szabályokat? A versenypályán küzdőnek, a futónak, ismernie kell a szabályokat. Az a kérdés: ismerjük-e ezeket a szabályokat, komolyan vesszük-e majd ebben az esztendőben ezeket a szabályokat? Az Újszövetségben van egy olyan ígék: nem kapunk koronát, ha nem szabályszerűen küzdünk. Ezen a versenypályán Isten elvárja, hogy szabályszerűen küzdjünk.

Vajon ez az esztendő lesz-e a számunkra a szabályszerű küzdés éve? Ezek a szabályok jó szabályok, mert az Úrtól jönnek. A világi pályán futót, a hitetlen embert, aki más pályán fut és más célra tör, őt is szabályok vezetik. Ezek a szabályok azonban a testnek, az érzékeknek a szabályai. Ezek a szabályok olyanok, amit esetleg egy közösség szabott ki a számára, vagy egyszerűen csak a közösségtől való félelem szabályai. Ezek pedig testiek, és nem véletlen, hogy Isten óv bennünket ettől.

Arra, hogy a kétféle versenypálya milyen, arra az egyik legszebb bibliai példa Dávid és Saul története. Nyáron a csendeshetünkön hallhattuk azt a történetet, amikor Saul Dávidra adja a saját páncélját. Azt mondja: Fiam, vedd fel ezt a páncélt, itt van a sisak, a mellvért, itt van minden. Itt van egy hatalmas kard. Vedd csak el, mert előtted egy hústorony van, és azt nem lehet máshogy legyőzni. Aztán Dávidra adják ezeket a hadi eszközöket. Amikor ráadnak mindent, kiderül,

hogy az egész páncél nehezebb, mint maga Dávid. És akkor megszólal: ezekben nem bírok járni.

Ugye, hogy kétféle gondolkozás. Aki a világ pályáján fut, azt mondja, hogy igen, csak ezzel lehet harcolni. Aki pedig a hit versenypályáján megy, azt mondja: csak ezekkel *nem* lehet harcolni. Az egyiknek eszébe sem jut, hogy segítségül hívja Isten nevét. A másik meg azt mondja: az Úr nevében szeretnék harcolni, mert ha Isten velünk, akkor kicsoda ellenünk? — Dávid még ezt az ígét nem ismerhette, de ne felejtsük el, hogy a szívében ott volt ez az ige. Így gondolkozott ezen a versenypályán: Isten szabta elém, végigmehetek rajta, és az Ő kezében vagyok testestől, lelkestől egész életemben. Én az Övé vagyok!

Az egyik azt mondja: így tudsz menni, ilyen eszközöket használj. A másik azt mondja: egyetlen szabály van, bízzál az Úrban és a magad eszére, és értelmére ne támaszkodj. Ez a hit drága ajándéka, amely örök és fő javunk.

Éppen ezért nagy különbség van a két versenypálya között. Pál apostol a Korinthusi levélben, amit délelőtt lekióként felolvastam, határozottan mondja, hogy az egyik versenypályán hervadó koszorúért küzdenek, a másik versenypályán pedig hervadhatatlan koronáért. Milyen nagy különbség! Az egyik pályán hervadó koszorú, ami ma van, holnap nincs, ami múlandó. A másik pályán azt nézik mi az állandó, mi az, ami megmarad. Csodálatos különbség: hervadó koszorú, be lehet tenni a vitrinbe, meg lehet őrizni, igen, ez régi dicsőségünk, amely késett az égi homályban. A másik pedig azt mondja: majd amit ott kapok, hervadhatatlan korona, az lesz az igazi, az lesz a dicső. Már úgy futok, mintha látnám, mintha a fejemen lenne, mintha már célba értem volna.

Nem mindegy, milyen pályán futunk. Adja az Úr, hogy ebben az évben a hit versenypályáján fussunk. A hit Istentől számunkra kimért, elkészített küzdőterén. A hívőnek ez a távlata.

A második: „félretéve minden akadályt.” Ami azt jelenti, hogy minden ránk nehezedő terhet, ami akadályoz bennünket a futásban. A sportolóknál a század másodpercek is számítanak. Nem az van, hogy hány perc alatt ért be, hanem hány század-másodperc, és bizony sokszor csak a bizonyos célfotó dönt, hogy mellbedobással ki ért célba, ki győzött. A sportolóknál döntő — gondolom én, bár messze van tőlem a sport világa —, hogy nem mindegy, milyen ruhában vannak. Gondolom, fontos, hogy a ruha minél könnyebb legyen, mert egy télikabátban nem lehet odaállni, ahol a század-másodpercek számítanak, és azt mondani: én abban is tudok futni.

A második üzenete ennek az ígének, hogy félretéve minden akadályt... — azt jelenti, hogy a ránk nehezedő teher, ez az akadály. Nem olyan akadály, amit az akadályfutók legyőznek, hanem azt jelenti a Bibliában: a ránk nehezedő teher. Így nem lehet futni, az visszahúz — mind drága idővesztés.

Jó lenne, ha komolyan vennénk, hogy ezeket az akadályokat félre lehet tenni (vagy ez a szó a Bibliában: ki lehet dobni), de az lenne jó, ha fel sem vennénk. Mert ha vannak olyan terhek, amelyeket ledobhatnánk az életünkből, akkor az a kérdés: miért vettük fel? Vannak olyan terhek, amelyek az emberre úgy rakódnak, hogy nem tehet róla. Juthatunk olyan helyzetbe, amikor olyan teher van rajtunk, amiről nem tehetünk. Higgyük el, hogy Isten ezt a terhet is talán sokszor köny-

nyűvé teszi a számunkra, vagy Ő maga veszi le rólunk. Azonban vannak olyan terhek, amit nekünk kellene letenni. Vannak olyan akadályok és terhek, amelyeket mi, sajnos hívők is, sokszor önként és dalolva felveszünk. Ennek a nagy része abból adódik, hogy Isten igéjének a figyelmeztetését, kérését, tanácsát nem vesszük komolyan, pedig az igében ott van.

Sok emberrel találkoztam, különösen régebben, akiknél divat volt, hogy hiteket vegyenek fel. Amikor felvették a hiteket, óriási teher lett rajtuk és sokakat bizony akadályozott a futásban. Amikor jöttek, azt mondták: mi lesz velünk? Azt kérdeztem: ki kényszerített erre téged? Senki. Vannak olyan terhek, amelyeket mi veszünk magunkra.

Valaki sok munkát vállalt, és bizony nagy kárára lett a gyermekeivel való kapcsolatban, a társával való kapcsolatban, és egyszer csak azt mondta: ebből le kell adni, le kell tenni. Kevesebb lesz a jövedelem, a pénzünk, igaz, de nem akarunk nagyobb terhet felvenni, mint ami ebben a futásban akadályoz bennünket. Erre azt kell mondani: nagyon jó gondolkozás. Bölcs gondolat. Isten meg megáldotta az ilyenek életében ezt a lépést.

Mi az, amit magunkra veszünk? Ilyeneket lehet mondani: a jelenvaló élet szeretete, világi örömök, testi vágyak, aggodalmaskodás, a gondok. Olyan sok mindent ezekből le lehetne tenni. Van, amit nehéz letenni. Jó lenne, ha programunk lenne az új esztendőben ez: tedd le! Főleg azokat a terheket, amik akadályoznak téged és bennünket a hit pályáján.

Jézus Krisztus azt mondja a gazdag ifjúnak: add el minden vagyonodat. Érdekes, a Biblia sehol nem tanítja azt, hogy az embernek le kell tennie a gazdagságot, mert az bűn. Jézus Krisztus azt mondja a gazdag ifjúnak, hogy add el minden vagyonodat, mert téged ez gátol a versenypályán való futásban. Mindig azt kell lerakni, ami gátol, ami visszahúz, és ami nyomaszt. Jézus Krisztus, ha komolyan vesszük az Ő igéjét, világosan megmondja. Közli velünk, mi az, amit le kell tenned, el kell hagynod. Félretéve minden akadályt, mert késleltet a futásban, a célba érésben.

Az elmúlt napokban az egyik útkereszteződésnél álltam autóval a rendőrlámpánál, és a mellettünk levő parkban egy közmunkás faleveleket separt. Az egyik munkás oldalán hatalmas táska volt, és látszott, hogy ezt az embert a táska akadályozza munkájában. Mindig hátralökte, hogy a gereblyezésben ne akadályozza. Miért nem teszi le ezt a táskát?

És Uram, akkor megláttam, hogy ilyen vagyok én is. Sokszor lököm mindig hátra, ott van koloncként a nyakamon, de nem teszem le, pedig az lenne az egyszerűbb dolog. Jó lenne, ha újévi programunk lehetne: tehermentesítsd magad! Nincs nagyobb ellensége a futásnak, mint a teher.

A harmadik: „és a megkörnyékező bűnt”. Miért veszi itt ketté a Zsidó levél írója, hogy a ránk nehezedő terhet, meg a behálózó bűnt? Azért, hogy az ember, aki a hit versenypályáján fut, ne csak azt mondja: persze, az akadályok... Vannak olyan terhek, amik jönnek és rakódnak ránk. Nehéz az élet terhe. A Biblia azt mondja: bennünk is ott van a behálózó bűn. Ne fogjunk mindent a körülményeinkre, a külsőre, a családra: azért nehéz, mert a gyerekek engedetlenek, visszabeszélnek. Nem azért nehéz, hanem azért, mert bennünket is behálóz a bűn, ahogy behálózza egész testünket az érrendszerünk.

A Biblia világosan tanítja, amit a reformációban és utána különösen kiemeltek: teljesen romlott az ember. Reménytelen helyzetben vagyunk. Ahogy az úrvacsoránál is mondjuk: hacsak valaki meg nem könyörül rajtunk. A behálózó bűn azt jelenti: visszafog valami, hacsak valaki meg nem könyörül rajtunk, hacsak valaki meg nem szabadít bennünket. Az 1Mózes 4,7-ben azt olvassuk: a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása, de te uralkodjál rajta.

A harmadik programunk erre az évre legyen: félretenni a megkörményező bűnt. Ezt egyetlen módon lehet félretenni: odavinni Jézus Krisztus keresztyénje alá és kérni: „mossál meg engem, moss meg, Uram, jól ismered te minden utam. Mosd meg a fejem, kezemet, lábamat, szememet, az elmémet, az indulataimat, a szívemet. Úgy, ahogy vagyok: moss meg egészen már engemet.

Tavaly egy idős testvérünk azt kérdezte tőlem: meddig kísért a Sátán? Azt mondtam: életed végéig.

Vegyük komolyan, hogy ez a versenypálya a földi életünk végéig tart. Azért mondom, mert a negyedik pontban arról kell beszélnem: „kitartással fussuk meg ezt a küzdőteret”, ami földi életünk végéig tart. Vannak olyanok is, akik feladják. Olyanok is vannak – mondja Pál apostol egyik levelében –, akik a hitnek a hajótöröttei lesznek. Miért hajótöröttek? Mert nem érik el a célt. Hajótörést szenvednek a hitben. Van nagy fellángolás, éneklük: sok szép ígéretünk van, de hányszor megtagadtuk a nagy fogadkozást, hogy csak tiéd szívem, s a bűnös gyengeség bús rabjának maradtam, s törvényed szerint nem éltem semmiben. Ó, de hányan feladják. Visszafordulnak, leülnek. Ahogy énekelünk: megállva megpihennek még sokszor a cél előtt is.

Az ünnepek előtt láttam a Quo vadis c. filmet. Egyszer láttam, de többet nem nézem meg, nem azért, mert nem jó, hanem mert nem szeretem, amikor szenvedés van egy filmben. Nem szeretem azt a jelenetet, amikor a keresztyéneket viszik az arénába. Ott vannak az éhes oroszlánok, és tudjuk, nemsokára találkozni fognak. A végkimenet nem kétséges. Az a jelenet viszont szép, amikor mennek a hívők, egyik belekarol a másikba, és azt mondja: gyere, nem fog sokáig tartani. Számomra ez a kitartás. Túl leszünk rajta mindjárt és meglátjuk a mi dicső Urunkat. Amikor az ember nem tagadja meg az Urát, nem fordul el a meggyőződésétől, hanem kitart, végigmegy, és nem adja fel.

Jézus Krisztus több helyen mondja ezt: Legyünk kitartóak az imádságban is. Olyan sok mindenben kellene kitartani. Legyen életprogramunk ebben az esztendőben, hogy tartsunk ki. Tartsunk ki vele és mellette.

Az ötödikről rövidebben: „fussuk meg az előttünk levő küzdőteret.” Ez a haladás a hit versenypályáján a Biblia szerint futás. Ezt több helyen olvassuk a Szentírásban. Pál apostol a thimoteusi ígében, amikor búcsúzik a tanítványtól, azt mondja: a nemes harcot megharcolta, futását elvégezte. Az Ézsaiás 40. fejezetében azt olvassuk: akik az Úrban bíznak, erejük megújul, futnak, nem fáradnak el. Ez akár sokszor fizikálisan is futás, de lelkileg mindenképpen. Legyen előttünk olyan bibliai ige, mint József története. Amikor Potifárné el akarja csábítani, és ő elfut. Nem tévovázik, jaj mit csináljak? Egyenesen nekiindul és fut. Fizikailag meg lelkileg is fut. Tudja, ha ott marad, akkor a bűn legyőzi, akkor nem tudja az Urának a versenypályáját megfutni.

Emlékezzünk arra az ígére, amikor Dávid király a palota tetején sétálgat. Ő azért esik bűnbe, mert nem futott. Ott nagyon ráért, és meglátja Betsabét és felgyúl a szívében a vágy, a kívánság. Ezért veszélyes a sok elvesztegetett idő, a lanyhaság. Ezért veszélyes, mert jönnek a gonosz gondolatok, az megfog az ember szívében, és jön a bűn, behálózza és megcsavarja az embert, és ott van a bukás. Lesz Dávid gyilkos, parázna, házasságtörő, tisztátalan életű, ott fognak majd sírni, mert meghal a gyermekük. És mindez azért volt, mert Dávid nem futott a versenypályán. Nincs a harcmezőn, ahol ott vannak az emberei, hadvezérei az ellenséggel szemben. Most nem mondja: menjünk az Úr nevében, mert most elfelejt futni.

Fussuk meg! Isten ígéje határozottan, parancsolóan szól nekünk: fussuk meg az előttünk levő küzdőteret.

Gondolom, sokan olvasták a Zarándok útja c. könyvet, ami a Biblia után a legtöbbet kiadott könyv a világon. Olyan szép, ahogy Keresztyén nemcsak megy, hanem sokszor fut. Amikor beér a hiúság városába, ott minden eladó, minden ki van téve. Eladó az egész világ, a szex, a szerelem, ital, szórakozás. És akkor Keresztyén és az ő társa, — ekkor már Reményteljes a társa — megvetik ezeket az árucikkeket, és futni akarnak.

Milyen csodálatos, amikor átmennek. Mennyi akadály a hívó élet útján. Ők elmondhatják: mennyi akadály, mennyi teher, mennyi megkörményező bűn, és mégis Keresztyén a célra néz, el kell érnie a mennyei Jeruzsálemet, a mennyei hazát. Csodálatos futás.

Végül a hatodik: „nézzünk Jézusra.” Először is azért, mert ha Ő nem visz bennünket, a magunk erejével, meg erejéből képtelenek vagyunk erre a futásra, ha Ő nem hordoz bennünket. Erőnk magában mit sem ér, mi csakhamar elesnénk. De küzd értünk a hős vezér, kit Isten rendelt mellénk. Azért fontos az, hogy Jézusra nézzünk, mert Ő a cél. A hívó számára az a cél, hogy először is kedvesek legyünk neki, másodsor pedig elérkezzünk hozzá. Nézzünk Őreá.

Húsz évvel ezelőtt pedagógusok, ahol mi is tanítottunk, utat szerveztek külföldre. Egy idegenvezető jött velünk, aki mindig azt mondta: az esernyőmet kérem nézni. Mi néztük is, nehogy lemaradjunk, mert tudtuk, ha elveszítjük a csoportot, végünk van. Ő ment elől, mert tudta merre, hova kell menni, mi meg néztük az esernyőt.

Ennyit kellene csak tennünk: Nézzünk Jézusra, mert Ő ott van a versenypályán. Nem azt mondja Jézus, te csak menj, harcolj ezen a versenypályán. Nem azt mondja: menj, szenvedj ezen a versenypályán, majd célba érsz, hanem azt mondja: Ímé én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ezért lehet Jézusra nézni, mert Ő is ott van. Mert a mi Urunk ezt a földi versenypályát bejárta. Bejárta a betlehemi jászolbölcsőtől a golgotai keresztségig. Jézus előtt is mennyi teher és akadály volt, csak Őhöz nem ért el ez a teher, mert soha nem vette fel. Őt nem jellemezte a behálózó bűn, mert benne nem volt bűn. Ő tiszta volt és szent. Jézus Krisztus sokszor úgy szenvedett ezen a versenypályán, mert egész élete szenvedés volt. Nem a Golgota, nem a Gecsemáné, nem Poncius Pilátus bírósága, hanem az Ő egész földi élete szenvedés volt. Azt mondta: ó hitetlen nemzedék, ó elfajult nemzedék, meddig szenvedlek még titeket?

Jézus bejárta a versenypályát, nézz tehát Óreá. Végül még egy mondatot el kell mondanom. Nagy ajándék, hogy ezt a pályát ugyan egyénileg kell megfutnunk, de nem egyedül — mondja a Biblia. Az ének is azt mondja: testvérek, menjünk bátran. Ez azt jelenti, hogy ez a gyülekezet áldott és szent közössége. Ne légy gyülekezet nélkül ebben az esztendőben. Nem lehet megfutni a pályát testvérek nélkül. Miért? Mert többek között ez az ének arról is szól: „ha botlanak a gyöngék, segítsen az erős. Hordjuk, emeljük önként, kin gyöngesége győz.” A Róma 15,1 erről szól: Tartozunk pedig mi erősek, hogy az erőtlének erőtlenségét hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk. Gyülekezet nélkül nem megy a hit versenypályáján való haladás. A harc és küzdelem, a terhek Jézus nélkül sem megy, és atyafiak nélkül sem. Jézus azt mondja: azért vagytok gyülekezetben, hogy egymás terhét hordozzátok.

Egy idős házaspárt látogattam a gyülekezetünkben. Sok évig vittem nekik az úrvacsorát. Komoly, hitben járó házaspár volt. A bácsi mindig azt mondta: az a csodálatos, az a jó: hol én, hol a feleségem beteg. Egyszerre ketten nem vagyunk, így mindig tudja erősíteni egyik a másikat. Valóban így volt.

Nem csodálatos, hogy együtt mehetünk? Hogy nem egyedül kell küszködnünk, hanem vannak, akik velem együtt futják, harcolják a harcot a versenypályán. Esetleg tanácsot tudnak adni, vagy biztatni tudnak bennünket, vagy karjaikba tudnak venni bennünket. Csodálatos lehetőség.

Végül: úgy kívánok boldog új évet a gyülekezetnek, hogy azt mondom: jó futást, eredményes versenyzést, boldog célba érést kívánok. Több nem kell.

Imádkozzunk!

Urunk, hálás szívvel áldunk és magasztalunk, hogy elkészítetted a hívők számára ezt a drága versenypályát. Bocsásd meg, hogy oly sokszor zúgolódunk, nehézek találjuk, sokszor a terhekre nézünk, a megkörményező bűnre, az akadályokra, és nem rád, a hitnek szerzőjére és bevezetőjére. Rád, aki naponta erőt tudsz nekünk adni, akinek kegyelme jobb az életnél, aki elvette rólunk az ítéletet és bűneink terhét, életünk szabad lehetne, és ujjonghatnánk, mint a madár: „szabad vagyok, szabad! Tudom, hogy megvevél te, meggyőztél, ím magad.”

Add a szívünkbe, Urunk, hogy így kezdjük az új évet: megváltva, és boldogan valljuk: a Bárány vére által megszabadítottunk, a tőr elszakadt, szabadokká lettünk, és semmi nem terhel, semmi nem nyomaszt. Engedd, hogy dobjuk el azt, amit nekünk kell eldobni. Valljuk meg azt, amit nekünk kell megvallani. Engedd, Urunk, hogy fussuk meg azt, amit senki nem futhat meg helyettünk. Köszönjük, hogy ebben te vagy előttünk, és testvérek vannak mellettünk.

Urunk, kezedbe tesszük ezt az esztendőt. Áldj és őrizd meg szeretteinkkel együtt és adj boldog célba érést majd, amikor te ezt jónak látod.

Kérünk, gyógyítsd betegeinket, vigasztald gyászolóinkat, áldj meg gyermekeket, fiatalokat, egész gyülekezetünket: családokat, házasságokat, Urunk. Ne engedd, hogy a bűn romboljon és rontson. Építs meg bennünket, nyugtass meg. Szívünkbe adj örömet, hálaadást, magasztalást, hogy ennek az esztendőnek a végén elmondhassuk: valóban hála és dicséret neked, minden ajándék elkészítőjének.

Amen.